

ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಂಧ ಬರೆಯೋದು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯ. ಅದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದರೆ. ಮಿನ್ನೆಸೋಟಾದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಭಾರತದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೋಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಗುರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತ್ವ ತನಗೆ ಕೀಟ ಸಿಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ರೀತಿ ಗುರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗ್ಗೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಮನೋರ್ಥಾವವು ಇರಬಹುದು.

ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನವರು ಬಹುಬೇಗ ಬೇರೆತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮೆರಿಕದ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಗ ಬಗ್ಗಿ, ಮುದುವೆಗೆಳಂಧ ಸಂಬಂಧಗಳೂ ಬೇಗ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಈಗ ನಮ್ಮದೇ ಸಮುದಾಯ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಯಾಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ, ಹುಡುಗ ನೋಡುವ ಪರಿಪಾಠ ಶುರುವಾಗಿದೆ. ಅದು ಮುಖ್ಯಾವಾಹಿನಿಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಂಗತಿ. ನಮ್ಮ ಜೀವತೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬದುಕಲು ಬಂದವರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬದುಕುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕವ್ಚ. ಉದ್ಯಾನವ್ಯಾಂದಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಬರಿ ಚೂಡಿದಾರ್ಗಳನ್ನೇ ಹಿಜಾಬ್ಗಳನ್ನೇ ಕಂಡರೆ ನಾವೇ ಹೂರಿಗಿನವರಂತೆ ಕಾನಿಸುತ್ತೇವ್ಲಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕ ಅವರದು. ‘ಗೈಚ್’ ಅಮೆರಿಕ ಎನ್ನುವ ಟ್ರಿಂಪ್ ಕಾರ್ಡ್ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಹೀಗೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೂಡ ತುಂಬಾ ಭಿನ್ನವೇವ್ಲಲ್ಲ.

● ಕರ್ಮಾಭೂಮಿಯಿಂದ ಒಂಟಾರು ಕನ್ನಡನಾಡಿಗೆ ಬಸ್ಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಗಿನೆಲೆಗೂ ನಿಮಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧಿ?

ಕಾಗಿನೆಲೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರ ಉದ್ದರೂ. ಅದು ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಷ್ಟೇ ಉದ್ದುಕೊಂಡಿದೆ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮೆ ಇಬ್ಬರೂ ತಿವಮೆಗ್ಗಾದವರು. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ ಬೇಕಿದ್ದನ್ನು ನಾಗಮಂಗಲದಲ್ಲಿ. ಅಪ್ಪ ಕರ್ಮಾಭೂಮಿ ಟ್ರಾಕ್ಸ್ ಇಲಾಬೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು. ಅಮ್ಮೆ ಟೀಚರ್. ಈಗ ನಾನು ನಾಗಮಂಗಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ವಿಜಿಟರ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ‘ವಸಂತಲಕ್ಕೆ ಟೀಚರ್ ಮಗ’ ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲಿನ ನನ್ನ ಬಡೆಂಟಿಪಿ. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿದ ಎಂಬಿಇಎಸ್‌ಗೆ ಮೊದಲು ಹೋದವನ ನಾನು. ನಟ ಮಂಡ್ಯ ರಮೇಶ್ ನಾಗಿಂತಲೂ ಏರಡು ಮೂರು ವರ್ಷ ಸೀನಿಯರ್. ನಾಗಮಂಗಲ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ತುಂಬಾ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾದ ಉದ್ದರೂ. ಈಗ ನಾನು ನಾಗಮಂಗಲಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ನೆನಪುಗಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿತಿವೆ. ಆದರೆ, ಹುಟ್ಟಿ ಬೇಕಿದೆ ಉದಿನೊಂದಿಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧ ಎಂದಿಗೂ ಹೋಗಲ್ಲ.

● ನಿಮ್ಮ ಕಢೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಗಮಂಗಲ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ. ಆದರೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ. ಏಕಿ?

ಬರಹಗಾರನಾಗಿ ನನ್ನ ಮೂಲದ್ವಾರೆ ನಾಗಮಂಗಲದ್ದು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಮಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಭಾವಪ್ರಪಂಚ ನನ್ನೊಳಗೆ ಬೇಕಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನಿಂದಲೇ ನಾನು ಜಗತ್ತಾನ್ನು ನೋಡುವುದು. ಅಲ್ಲಿನ ಅನುಭವಗಳು ತುಂಬಾ ಗಟ್ಟಿಯಾದವು. ಆ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಬರೆದರೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ಈಗ ಬರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬರೆದರೆ ಅದು ನಾಸ್ಯಾಲ್ಲಿಯಾ ಆಗಬಹುದು. ಅವಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲುಹೊರಬರೆ, ಆ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿಸಿಲ್ಲ; ಕೋಲಿನ ತುದಿಯಿಂದ